

Úryvek z prvních stran

Čípak to je rozhovor?

„Slyšelas tu ránu, s lekem jsem se probudila!!“

„To voní, to je jako sen!“

„Tak si kousni – dám ti přednost,“

„Ne, ty první, ty jsi starší.“

„Otrávený nevypadá. Tak já tedy zkusím, jak chutná..“

„Lahodaaa, lahodaa....rychle, ochutnej také!“

Každá kniha nějak „chutná“.

A vy nyní máte možnost „zajíst se“ do té mé...

Členění:

Konec s začátkem

Obrazová symbolika

To mi vzalo vítr z plachet

Ančovičky pod víčky

Osud dvou srdcí a zahrady

Vlna pokušení

Kdo z koho?

Mráz v zátylku

Kratochvíle pavouka Emila

Pod křídly lásky a hvězd

Chata v ráji, dech se tají

Kvítí v síti

Výhra, co nejen náladu zdvihla

Střela, co mění skóre i budoucnost

Vstříc krásným dnům

Konec s začátkem

Nervózně sedím na malé dřevěné židli. Kamarád, kterého znám již osm let, snad poprvé mluví spisovně. Poslouchám jeho slova. Jeho jemný, takřka rozklepaný hlásek, který, když každé ráno postával s cigaretou před

školou, zněl v naprosto jiné tónině. A přitom stíhám popsat celý list bílého papíru.

Jeho odborné znalosti jsou shledány za dostačující. A v tom přicházím na scénu já. Ještě se na něj stihnu ohlédnout. Všichni se nyní probírají papíry, aby zapsali jeho výkon a zjistili, kdo je *dále v pořadí* a již nikdo nesleduje jeho svižné kroky, kterými se snaží dostat z místnosti co nejrychleji pryč. Rád, že to má za sebou. A že uspěl. V dalších vteřinách na mě ulpí několik párů očí. Čas a prostor je můj. Ale především šance.

Renesance a humanismus. Taková lehká otázka. Naštěstí. Slohová práce mi totiž nedopadla. Dobře, tak dopadla – za čtyři.

S kluky ze třídy jsme se vsadili, že se sejdeme v baru *Holms*, jakmile si tuto nutnou povinnost odbudeme. Ten, kdo dorazí později a ještě později, bude kupovat více a ještě více piv (pro již přítomné). A já jsem tam byl první.

O to více musím zabojovat teď. Nervozita ze mě spadla, plynule jsem se rozmluvil. Ejhle, až do chvíle, nežli se předseda odkašláním nachystal, že mne zaskočí nějakou svojí otázkou.

„Kdo jako první dokázal, že je Země kulatá?“

Polkl jsem. Sakra, já to věděl. Proč se mi to teď nemůže vybavit. Mám to na jazyku. Co mi zbývá, tak se pokusím alespoň o vtípek.

„Gagarin,“ zazní vznešeně celou místností.

Dva ze zkoušejících se vnitřně pokoušejí udusit výbuch smíchu.

A v tu chvíli se to, v mysli ztracené slovo, objeví. „Magalhaes,“ dodám vzápětí, „ale Gagarin o tom jako

první mohl podat podložené svědectví.“ Snažím se celou situaci zachránit.

„Nemáte pravdu. První kulatou Zemi viděla přeci Lajka,“ opravil mne předseda se zaslzenýma očima. Čekal cokoli, jen ne Gagarina v době humanismu.

„Ano, ale ta nám toho bohužel nedokázala tolik říci.“ Polévá mne studený pot. Ze všeho jsem vybruslil jen tak tak.

„Zbývá minuta do konce. Povíte nám ještě něco a nebo se spokojíte s trojkou?“

Vydechl jsem. Nejobávanější maturita z českého jazyka je nyní v kapse. Ale ještě jsem něco málo kloudného vymyslel.

Pomaturitní odpoledne jsme strávili zase u Holmse. V partě, která celé roky držela při sobě. Zatímco se další z našich spolužáků, pokoušeli prodat své osm let získávané vědomosti. A nějak je přitom zesumírovat do „pouhých“ patnácti minut. Měli tu smůlu nebo to štěstí a maturovali už nebo až odpoledne.

Za to my jsme v tu dobu již měli duševní euforii, která nám nezaplavila jenom mozek, ale i tělo a pokoušeli jsme se získat další životní triumf. Mistr v hodů pivním táckem na modrou čáru.

Mně se v tomto podnapilém stavu zastesklo. Vzpomněl jsem si, jak jsme vyhráli Nagano. Ne kvůli tomu, že jsem zažíval podobnou opileckou slast. Štěstí jsem prožíval i bez jakýchkoli jiných „vyvolávačů“. Hokej byl můj sen. Hrál jsem jej celé dospívání. Ano, *byl a hrál*. V sextě se mi totiž do cesty připletla stopka. A ta mne už nepustila dál. A zničila vše, pro co jsem – žil.

Celou dobu jsem si říkal, že až za osm let vyjdu tuto budovu hrůzy, půjdu přímo na led. A budu star. Jak s oblibou češtinu poameričtují sportovní komentátoři. Za sedm let jsem měl končit. A pak jít rovnou na do klubu. Reprezentovat za juniory byl ten nejtajnější sen. Ale stačila by liga. Zbývalo šest let. A já jsem mohl být svobodný, opustit Gymnázium Dr. Hortiše a naplno se oddat ledu. Pouhých pět a čtyři....

Na tuto školu jsem přicházel plný ideálů. A jak se život za ty roky stihne otočit! Vycházím. Konečně jsem se zbavil škrtících pout nepřijemných povinností. To, co jsem si nejvíce přál, bylo najednou splněno. Ale představoval jsem si to jinak. Určitě ne tak, že najednou nevím, co se mnou bude. A čekám na vítr. Můj osudný, který mě někam zavane.

Nikdy nezapomenu na můj nejkrásnější okamžik, který se mi z hokeje zaryl přímo do srdce. Jak Svoboda pálí. A od modré čáry letí puk přímo na ruského brankáře. Jak prosvítí mezi jeho betony. A je v síti! Řev komentátorů, euforie diváků. V japonské hale, na českých náměstích, hospodách, domácnostech. Auta, motorky, každý vytáhl, co měl po ruce a objížděl s českou vlajkou svoje město, vesnici. Záběr gólu, který je nejméně stokrát opakovaný, protože se ho lidé nemůžou nabažit. A zlaté olympijské medaile, které se vznešeně houpou na dresu v národních barvách. To byl můj nejfantastičtější zážitek. V té době jsem již hokej hrál. A ve zlaté ěře, kterou zažívala Česká republika, jsem začal žít jenom jím. Byl pro mě nejtajnějším snem. Byl pro mne vším.

Ale místo toho ode mne na modrou čáru dolétá pivní tácek. Překvapivě. Úplně přesně.

